

Fantasy Farm

幻想 農場
พรรคนี้ก็มีด้วย? 4

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

ซีจื่อซวี่ (西子绪) เขียน
ฉินวาตุลาคม แปล
mocon 漠咳咳, Renmalis ภาพ

ทดลองอ่าน

every

ตลอดงาน

every

ตลอดงาน

every

ตลอดงาน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

บทสรุปของเรื่องราวที่แสนยาวนานใกล้จะจบลง แต่ระหว่างทางนั้นไม่อาจคาดเดาได้เลยว่าสิ่งที่ต้องเผชิญจะเป็นดอกไม้งามบนถนนที่แสนสลายตา หรือเป็นดอกไม้ที่งอกงามบนซากศพชวนให้สยดสยอง แต่สุดท้ายทุกชีวิตก็จำต้องก้าวต่อไป

เรื่องราวในเล่มนี้ดำเนินมาใกล้ถึงบทสรุป 'ลูซิงจิว' กำลังจะได้รู้เรื่องราวการตายของพ่อแม่ตัวเองจาก 'เอ๋ารุ่น' ผู้เป็นตา ขณะเดียวกัน 'ไปเยวี่หู่' ก็มีภารกิจสำคัญที่ต้องจัดการกับมังกรจุ๋นหลงซึ่งเล็ดลอดเข้ามาในโลกมนุษย์พร้อมกับสร้างความโกลาหลครั้งใหญ่ไว้ การเดินทางในครั้งนี้กำลังมุ่งสู่ทางแยกสำคัญที่พวกเขาล้วนต้องตัดสินใจ

หากพร้อมร่วมลึนไปกับการตัดสินใจครั้งสำคัญของลูซิงจิว และเอาใจช่วยให้ครอบครัวแสนมหัศจรรย์ของพวกเขาได้พบกับความสุขสงบที่แท้จริงกันแล้ว เอเวอร์วัยขอเชิญชวนให้ทุกคนร่วมหาคำตอบด้วยกันได้ในหน้าถัดไป

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย

แนะนำตัวละคร

* ฐิโหว

เทพแห่งฤดูใบไม้ร่วงผู้มีใบหน้าที่กลมดิก ทำหน้าที่ดูแลตลาดนัดอมนุษย์ ทำงานอยู่ที่เต็นท์ท้ายตลาดนัด หากใครจะเข้าไปขายของที่นั่นก็ต้องจ่ายส่วยที่เต็นท์นั้นก่อนจึงจะสามารถเข้าไปได้

* อู่เสียวหัง

มนุษย์เงินเดือนคนหนึ่งทำงานแบบหาเช้ากินค่ำฐานะปานกลางค่อนข้างต่ำ แต่มีจิตใจดี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เห็นคนอื่นถูกรังแกไม่ได้ ดังนั้นเมื่อเห็นว่าอู่หู่หัวกำลังจะโดนทำร้าย จึงเข้าไปช่วยและอาสาพาอู่หู่หัวกลับมาอยู่ที่บ้านของตัวเอง

* อู่หู่หัว

เด็กหนุ่มวัยรุ่นผู้มีผิวพรรณขาวเนียนคนหนึ่ง ภายนอกดูเป็นคนนุ่มนวล อ่อนแอ ซ้ำกลัว วันหนึ่งเขาโดนโจรลักทรัพย์ไปเกือบหมด เมื่อเห็นรูปปลั๊กชนหน้าตาของเขาชัดๆ โจรก็เกิดเปลี่ยนใจ คิดอยากได้อะไรอย่างอื่นแทน แต่โชคดีที่อู่เสียวหังเข้ามาช่วยไว้ได้ทันและยอมรับเขาไปอยู่ด้วย

* เสวียนหมิง

เทพแห่งฤดูหนาวที่หายสาบสูญไปตั้งแต่ร้อยปีก่อนหน้า เมื่อเทียบกับเทพฤดูอื่นๆ แล้ว เทพแห่งฤดูหนาวมักไม่ค่อยเป็นที่ชื่นชอบของพวกมนุษย์นัก เพราะฤดูหนาวมาพร้อมกับความตาย ความหิวโหย และความหนาวเหน็บ

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง
การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ
มีการบรรยายเกี่ยวกับการตายของสัตว์
มีการกล่าวถึงสถานการณ์ที่น่าขยะแขยง
และการกระทำที่สยดสยองต่ออวัยวะภายในของมนุษย์
ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 89

เรื่องในวันวาน

ลูซิงจี้รู้สึกอัดอัดใจเป็นอย่างมาก แต่ก็ไม่รู้ว่าจะระบายมันออกมาได้ยังไง ในใจเขานั้นอยากจะปรับทุกข์กับคุณตาของตัวเอง แต่ด้วยสถานการณ์ที่เป็นอยู่ตอนนี้ คุณตาคุณตาจะสถานการณ์ไม่ค่อยดีเท่าไรนัก อีกทั้งครั้งนี้ จูหรงก็ได้ตั้งใจเอ่ยถึงเรื่องของกรงเล็บมังกร ซึ่งเขาก็ไม่รู้ว่าทำแบบนั้นไปเพราะอะไร

จูเหมี่ยวเหมี่ยวซึ่งอยู่ที่สวนกับไปเยี่ยหฺว่นนี้กลับมาก่อนเวลา เมื่อกลับมาถึงเธอได้ฝากคำพูดจากไปเยี่ยหฺว่ให้ลูซิงจี้ว่าเขามีธุระบางอย่างที่ต้องไปสะสาง ไม่สามารถกลับมากินข้าวกลางวันด้วยได้

"เขาออกไปกับคนผมแดงนั่นหรือ" ลูซิงจี้ถาม

"อืม ใช่ ทำไมหรือ" จูเหมี่ยวเหมี่ยวพยักหน้าแล้วย้อนถาม

ลูซิงจี้ตอบกลับไปว่า "ไม่มีอะไรหรอก เดี่ยวอีกสักพักฉันจะไปเตรียมข้าวกลางวันละ" ถึงอย่างไรจูเหมี่ยวเหมี่ยวก็เป็นมนุษยธรรมตาคนหนึ่ง พูดเรื่องนี้ไปคงไม่มีประโยชน์อะไร

"อ้อ อย่างนี้เอง" จูเหมี่ยวเหมี่ยวพยักหน้าอย่างสงสัย

ลูซิงจี้ยกยืม เขาถกแขนเสื้อขึ้นและเดินปลีกตัวไปทำอาหาร มือเข้าที่กินไปมีแต่ข้าวเหนียวที่ค่อนข้างอยู่ท้องเป็นพิเศษ แม้ว่าอีกสักพักจะถึงมื้อกลางวันแล้วก็ตาม แต่เขากลับยังไม่มีควมอยากอาหารในตอนนั้น ทว่าในบ้านยังมีอีกหลายห้องที่ตั้งตำราอาหารของเขา ท้ายสุดเขาก็ต้องรวบรวมพลัง ก้มหน้าก้มตา

เตรียมมือเที่ยงสุดอลังการเช่นเคย

ผลไม้ที่จูเหมี่ยวเหมี่ยวไปเก็บมาถูกนำมารังสรรค์เป็นมือเที่ยง ลูซิงจิวใช้ข้าวเหนียวทำข้าวอบสับประรด ตามมาด้วยเมนูกุ้งผัด หมูสามชั้นที่หลีกเลี่ยงจากการเชือดหมูครั้งก่อนก็ถูกนำมาอุ่นร้อนและนำมาทำหมูผัดเกลือและต่อด้วยไก่ตุ๋นอีกครั้งตัว

กลิ่นหอมกรุ่นของอาหารแต่ละจานของจูเหมี่ยวเหมี่ยวจนน้ำลายสอถึงขนาดว่ามือข้างหนึ่งคืบตะเกียบไว้ไม่ยอมปล่อย จูเหมี่ยวเหมี่ยวเคยลิ้มลองอาหารดีๆ มาไม่น้อย แต่กลับไม่มีอาหารที่ไหนเลยที่จะอร่อยได้เท่าที่แห่งนี้ ยังไม่ต้องเอ่ยถึงชื่อเมนูอาหารอื่น แม้แต่ข้าวเปล่าในถ้วยก็หอมเสียจนเกินคำบรรยาย แต่ละเม็ดช่างขาวใส หวานหอมละมุน เพียงแค่ข้าวเปล่าถ้วยนี้ จูเหมี่ยวเหมี่ยวแทบจะไม่ต้องคีบอาหารอื่นเลยก็สามารถกินได้จนหมด

ลูซิงจิวมีความกระวนกระวายใจจึงไม่ค่อยเจริญอาหารมากนัก แต่เมื่อเห็นจูเหมี่ยวเหมี่ยวสวาปามอาหารอย่างเอร็ดอร่อยขนาดนี้ ลูซิงจิวเองก็รู้สึกดีใจไม่น้อย

พอเห็นจูเหมี่ยวเหมี่ยวกับอีนสวินกินใกล้จะหมด ลูซิงจิวจึงได้ขอตัวไปนอนกลางวัน

เขาปลีกตัวออกไปจากโต๊ะอาหาร

"ลูซิงจิวเขาเป็นอะไรหรือเปล่า" จูเหมี่ยวเหมี่ยวสะกิดถามอีนสวิน

"ดูเหมือนเมื่อเช้านี้จะมีเรื่องอะไรสักอย่างนะ" อีนสวินตอบกลับ

จูเหมี่ยวเหมี่ยวเล่าเรื่องที่วันนี้ไปเยี่ยหูกออกไปกับคนหนึ่งให้ฟัง

"นั่นก็อาจจะเป็นไปได้ว่าเขาต้องมีอะไรบางอย่างกับไปเยี่ยหูกแน่ ช่วงก่อนเดอะ รอย่นนี้ที่ไปเยี่ยหูกกลับมาเขาก็น่าจะดีขึ้นแหละ ฉันไปล้างจานก่อนแล้วกัน เธอเองก็พักผ่อนด้วยละ" อีนสวินกล่าว

ลูซิงจิวกลับไปในห้องตัวเอง หยิบกล่องไม้ที่คุนยายทิ้งไว้ให้ออกมา กล่องใบนี้มีสภาพที่กลับมาถูกปิดผนึกอีกครั้ง ดูเหมือนว่าจะมีควันเกิดของลูซิงจิวเท่านั้นที่จะสามารถเปิดกล่องใบนี้ออกมาได้ โชคดีที่ก่อนหน้านี้ของข้างในกล่องถูกลูซิงจิวนำออกมาหมดแล้ว ทั้งสมุดบันทึกของคุนยาย

เล่มนั้นและเกล็ดมังกรที่เต็มไปด้วยรอยขีดข่วน

เมื่อได้เห็นเกล็ดนั้น ลูซิงจิวพลันนึกถึงอะไรบางอย่างในตอนที่เขาอาบน้ำให้ไปเวียหู ซึ่งอีกฝ่ายเคยพูดไว้ว่าเกล็ดมังกรแต่ละชิ้นล้วนเป็นตัวแทนของความรู้สึก เมื่อวันใดที่เกล็ดมังกรร่วงโรยไป จะมีแค่กรณีที่เขาของเกล็ดยินยอมเท่านั้นถึงจะสามารถดำรงอยู่ต่อไปได้

เกล็ดมังกรนี่คือสิ่งที่คุนตาได้มอบไว้ให้คุณยายของลูซิงจิวเป็นที่ระลึก และนั่นก็คือเครื่องพินทุนาการชิ้นสุดท้ายของทั้งสองคน

ลูซิงจิวอดไม่ได้ที่จะหยิบเกล็ดมังกรนั้นขึ้นมาดู เขาใช้มือสัมผัสรอยขีดข่วนเบาๆ ซึ่งนั่นก็ทำให้เขารู้สึกหดหู่ใจไม่น้อย ยิ่งเมื่อเขานึกถึงตอนที่จู่หงหัวกรงเล็บมังกรซึ่งเต็มไปด้วยเลือดมา และคิดไปถึงว่าคุนตาเป็นญาติเพียงคนเดียวของเขาที่เหลืออยู่ ลูซิงจิวก็ได้แต่ถอนหายใจยาวๆ ด้วยความเศร้าใจ

เวลานี้ก็ประมาณบ่ายสองโมงแล้ว แสงอาทิตย์อันสว่างจ้าสาดส่องให้ลานหน้าบ้านสุกสว่าง อินสวินและลูเหมียวเหมียวกำลังนอนกลางวัน บรรยากาศของบ้านหลังเก่าในเวลานี้จึงทิ้งไว้แต่ความเงียบงันและเปล่าเปลี่ยว

ลูซิงจิวเองก็ตั้งใจว่าจะไปนอนพักสักครู่ แต่ระหว่างนั้นกลับสังเกตเห็นผีเสื้อตัวหนึ่งที่นอนหน้าต่างห้อง ถ้าเป็นผีเสื้อธรรมดาก็คงจะไม่มีอะไรน่าสนใจ แต่ว่าผีเสื้อตัวนี้กลับดึงดูดใจให้ลูซิงจิวจดจ้องจนไม่อาจจะสายตาได้ สาเหตุไม่ใช่อื่นใด แต่เป็นเพียงเพราะผีเสื้อตัวนี้สวยกว่าตัวไหนๆ ที่เขาเคยพบเห็น ปีกของมันเป็นสีน้ำเงินเข้มแซมด้วยลายสีดำประดับประดาอยู่ด้านบน ดูแล้วคล้ายกับมังกรสีดำที่บินฉวัดเฉวียนไปมา มันค่อยๆ ขยับปีกบินเข้ามาและจ่ออยู่ตรงหน้าของลูซิงจิว ก่อนจะไปเกาะอยู่บนเกล็ดมังกรชิ้นนั้น

ลูซิงจิวเห็นอย่างนั้นก็อดไม่ได้ที่จะยื่นนิ้วออกไปสัมผัส เพียงชั่วครู่ ผีเสื้อตัวนั้นก็บินมาเกาะที่นิ้วของเขาและค่อยๆ ขยับปีกอย่างแผ่วเบาราวกับว่าจะสื่อสารอะไรบางอย่าง

"เธออยากจะบอกอะไรกับฉันนั้นหรือ" ลูซิงจิวถาม

ผีเสื้อตัวนี้ราวกับฟังภาษาของลูซิงจิวรู้เรื่อง มันบินกลับไปอยู่กลางอากาศ ก่อนจะบินออกนอกหน้าต่างห้องไป เข้าๆ ออกๆ อยู่อย่างนี้เหมือนต้องการ

สื่อให้ลูซิงจิวตามมันออกไปด้านนอก

ลูซิงจิวนึกถึงก่อนหน้าที่คล้ายคล้ายคลึงคลาว่าคุณตาเองก็เคยใช้วิธีนี้ ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจรีบตามออกไป

ลูซิงจิววิ่งตามเจ้าผีเสื้อมาตึกๆ ตลอดเส้นทางมีเพียงแค่ว่าเขาและเจ้าผีเสื้อตัวนี้ จนกระทั่งวิ่งออกมาจากหมู่บ้านสู่ทุ่งและมุ่งหน้าเข้าสู่ป่าแห่งหนึ่ง

ก่อนหน้านี้ลูซิงจิวส่งข้อความสั้นๆ ไปบอกไปเยี่ยหุ โดยบอกเล่าเรื่องราวเหล่านี้เอาไว้ ทั้งยังบอกว่าไม่ต้องเป็นห่วง ผีเสื้อตัวนั้นเริ่มค่อยๆ บินช้าลงราวกับกลัวว่าลูซิงจิวจะตามมาไม่ทัน ซึ่งลูซิงจิวเองก็สังเกตเห็นแล้วว่าตอนนี้เขากำลังอยู่ในป่าลึกที่โดยรอบมีแต่ภาพอันไม่คุ้นตา เขาได้หลุดเข้ามาสู่อีกโลกหนึ่งแล้ว ถ้าเดาไม่ผิด นี่คงจะเป็นโลกที่คุณตาของเขาอาศัยอยู่แน่นอน

รอบๆ ตัวเขาที่แต่เดิมเต็มไปด้วยต้นไม้ใบหญ้าอันอุดมสมบูรณ์กลับกลายเป็นเศษซากอันแห้งเหี่ยวที่ไม่หลงเหลือร่องรอยของความเขียวขจีไว้แต่อย่างใด ยิ่งไม่ต้องพูดถึงพวกสัตว์หรือแมลงอื่นๆ เพราะที่แห่งนี้ราวกับเป็นโลกที่ไร้สิ่งมีชีวิต ทั้งผืนป่านี้คงไว้แต่เพียงบรรยากาศอันเงียบสงัด

ท่ามกลางผืนป่าที่แห้งเหี่ยว สุดท้ายลูซิงจิวก็ได้เจอกับคนที่เขาต้องการตามหา เขาหยุดฝีเท้า เปล่งเสียงเรียกในสิ่งที่เขาอดอันไว้ยาวนาน "คุณตา"

ผู้ชายคนหนึ่งที่นั่งอยู่ตรงกลางต้นไม้โบราณค่อยๆ หันหน้ากลับมา เขาสวมเสื้อผ้าสีดำทั้งตัว ดวงตาปิดสนิทพร้อมกับใบหน้าที่มีรอยแผลซึ่งยังไม่สมาน เมื่อชายคนนั้นได้ยินเสียงของลูซิงจิว เขาก็ยิ้มออกมาและดูอยากจะพูดอะไรบางอย่าง ทว่าสภาพของเขา ณ เวลานี้ไม่สามารถที่จะพูดได้ ดังนั้นจึงทำได้เพียงกวักมือเรียกลูซิงจิว

"คุณตาไม่เป็นอะไรใช่ไหมครับ" ลูซิงจิวรีบวิ่งเข้าไปถาม

เอารุ่นจิกยิ้มออกมา เขาอยากจะมีมือของลูซิงจิวเหมือนแต่ก่อน ทว่าตอนนี้แขนขวาของเขาไม่มีแล้ว เอารุ่นครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะเปลี่ยนมาใช้มือซ้ายกุมเข้าที่มือของลูซิงจิวแทน

เมื่อลูซิงจิวได้เห็นแขนขวาของคุณตาที่ขาดหายไป ความรู้สึกก็เหมือนกับมืออะไรมาจุกแน่นที่ลำคอ เขาแทบพูดไม่ออกกับสิ่งที่ได้เห็น

"คงเจ็บไม่น้อย จู๋หรงบอกว่าถ้าหากคุณตาไม่กลับไปจะต้องตายแน่ๆ
ผมเป็นห่วงมากครับ" ลูซิงจิวพูด

เอารุ่นได้แต่ยิ้มออกมา เขาเขียนที่ฝ่ามือของลูซิงจิวว่า 'ฉันจะไม่กลับไป
อีกแล้ว'

"ทำไมล่ะครับ" ลูซิงจิวถามต่อ

เอารุ่นใช้ปลายนิ้วเขียนอธิบายลงบนฝ่ามือของลูซิงจิวอย่างแผ่วเบา
นุ่มนวล เขาค่อยๆ อธิบายให้ฟังว่า 'ก่อนหน้านี้ที่ฉันอยู่ที่นั่น ก็เพียงเพื่อต้องการ
ไถ่บาป แต่ตอนนี้ฉันจำเป็นต้องออกมาจากที่นั่นแล้ว ลูซิงจิวหลานรัก ฉันหวังว่า
วันหนึ่งเธอจะออกมาจากหมู่บ้านแห่งนี้'

"เพราะอะไรครับ" ลูซิงจิวถามด้วยความสงสัย

เอารุ่นเขียนอธิบายต่อไปว่า 'เพราะเมื่อถูกทำให้แปดเปื้อนแล้วถึงจะ
เข้าใจว่าการแปดเปื้อนนั่นคืออะไร' เอารุ่นหัวเราะอย่างขมขื่นและเขียนต่อว่า
'การแปดเปื้อนนั่น...ก็แค่การอธิบายที่เกินจริง พูดอีกอย่างก็คือมันสามารถ
ทำให้คนเราละเบียดทุกความต้องการต่อทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างน่าสะพรึงกลัว'

ลูซิงจิวนึกถึงคุณตาร่างผมแดงพร้อมถามด้วยเสียงสั่นเครือว่า "ความ
ต้องการของพวกมันก็คือการกินคนที่เรารักที่สุดนั่นหรือครับ"

เอารุ่นพยักหน้าอธิบายต่อไปว่า 'แต่ไหนแต่ไรก็เป็นเช่นนั้น แท้จริงแล้ว
พวกมนุษย์เองก็เช่นกัน ทว่าพวกเขามีความสามารถที่จำกัด การทำลายล้าง
ของพวกเขาก็ถูกจำกัดไปด้วย ดังนั้นแล้วเมื่อมีผู้ที่ถูกทำให้แปดเปื้อน
ผลที่เกิดขึ้นก็ไม่ร้ายแรงมากนัก แต่สำหรับพวกเราเผ่ามังกร...เดิมทีเผ่ามังกร
ก็คือเทพเจ้า เมื่อเทพเจ้าแปดเปื้อน ชีตจำกัดการทำลายล้างก็คงแทบจะ
ไม่ต้องกล่าวถึง'

ลูซิงจิวได้แต่รับฟังอยู่เงียบๆ แม้จะมีหลายอย่างที่เขายังไม่เข้าใจในคำพูด
ของเอารุ่น แต่ก็ทำได้แค่เพียงติดเครื่องหมายคำถามไว้ในใจเท่านั้น

'ฉันจะบอกให้ว่าปลายปีนั้นเกิดอะไรขึ้น เรื่องมันค่อนข้างโหดร้าย เธอ
ต้องการจะฟังหรือไม่' เอารุ่นเขียนที่มือของลูซิงจิว

ลูซิงจิวรีบพยักหน้าตอบ ทว่าขณะเดียวกันนี้เขาก็สัมผัสได้ถึงกลิ่นอาย

ที่ชั่วร้ายบางอย่างซึ่งกำลังเกิดขึ้น

'ฉันกับคุณยายของนายตอนที่รักกันใหม่ๆ พวกเราใช้ชีวิตกันอย่างขื่นขื่นในช่วงเวลาหนึ่ง จากนั้นเธอก็ตั้งครรภ์ แต่ก่อนที่ฉันจะได้รู้เรื่องนี้ก็ถูกกับดักเล่นงานเข้าแล้ว และโชคไม่ดี...เลยถูกทำให้แปดเปื้อน' เอารุ่นเขียนอธิบาย

ลูซิงจิ้งจอกขำๆ เพื่อให้เอารุ่นเขียนได้สะดวกมากขึ้น ในครั้งแรกเขารู้สึกถึงความอ่อนล้าของเอารุ่น เพราะในตัวอีกฝ่ายไม่หลงเหลือกลิ่นอายความน่าเกรงขามของมังกรอีกเลย แต่กลับเป็นเหมือนหมอกกลางหุบเขาในยามเช้าที่ใกล้จะเลือนหายไป

ตอนนี้ลูซิงจิ้งจอกเข้าใจเรื่องที่เกิดขึ้นในเวลาต่อมาแล้ว ในขณะที่เอารุ่นค่อยๆ อธิบายให้ฟัง

เผ่ามังกรที่ถูกทำให้แปดเปื้อนแล้วจะไม่ถูกลงโทษใดๆ เพราะอะไรเสีย พวกเขาถือถือว่าเป็นเทพเจ้าโบราณ มังกรที่ถูกทำให้แปดเปื้อนมีข้อจำกัดเพียงอย่างเดียวคือจะไม่สามารถกลับไปสู่โลกมนุษย์ได้ อีกทั้งมังกรพวกนี้หลังจากถูกทำให้แปดเปื้อนนิสัยก่อนหน้าเป็นอย่างไรไม่สำคัญ แต่เมื่อแปดเปื้อนแล้วนิสัยจะเปลี่ยนไปแบบคนละชั่ว โกรธง่ายไม่ยอมใคร แม้แต่เอารุ่นที่มีนิสัยนุ่มนวลสุภาพก็ยังไม่สามารถต้านทานต่อความเปลี่ยนแปลงนี้ได้ แม้ว่าในใจจะมีหลายอย่างที่ไม่ยินยอม แต่ก็กลัวว่าจะไปทำร้ายคนรักของตัวเอง สุดท้ายจึงเลือกที่จะออกห่างและจากไป ซึ่ง ณ เวลานั้นเผ่ามังกรก็ได้ส่งคนใหม่มาทำหน้าที่แทนแล้ว ซึ่งเขาคอนันก็คือไปเยี่ยหุ

เอารุ่นที่กลับไปยังโลกต่างแดนของตนแล้วก็มาทราบข่าวที่หลังว่าคนรักของตนตั้งท้อง วินาทีนั้นเขาดีใจอย่างบ้าคลั่ง สิ่งที่ยากจะทำที่สุดก็คือการได้เห็นลูกของตัวเองออกมาลิ้มตาดูโลก แต่เขาเองก็ยังมีสติยั้งคิดได้ว่าหากตนกลับไปสู่โลกมนุษย์ เป็นไปได้สูงว่าจะทำอะไรบางอย่างที่ไม่สามารถเรียกคืนกลับมาได้ ดังนั้นเอารุ่นจึงได้แต่เก็บจำความต้องการของตนและตั้งหน้าตั้งตาหาวิธียับยั้งการแปดเปื้อน

ตามคำอธิบายของเอารุ่น การแปดเปื้อนคือการที่กิเลสและความยับยั้งซึ่งใจกายได้จัดส่านึกสลับกันไปมาอย่างสิ้นเชิง โดยทั่วไปแล้วการยับยั้งซึ่งใจ

จะกดทับกิเลสไว้ แต่เมื่อถูกทำให้แปดเปื้อนไปแล้วความสามารถในการยับยั้งซึ่งใจจะไม่สามารถทำได้อย่างปกติ โดยปกติแล้วพวกมันจะปรารถนาที่จะกินสิ่งที่ตนเองรักมากที่สุด ดังนั้นยิ่งกับมันกรที่ถูกทำให้แปดเปื้อนด้วยแล้ว ยิ่งจะไม่สามารถควบคุมจิตไม่ให้กินบุคคลอันเป็นที่รักของตนได้เลย

ตัวของเอารุ่นเองก็เคยมีความคิดเช่นนี้ จนกระทั่งวันที่เขาเกือบจะไม่สามารถคุมจิตของตัวเองได้แล้ว ในที่สุดเขาก็ได้ค้นพบวิธีลดทอนภาวะการแปดเปื้อน นั่นคือการแบ่งวิญญาณตัวเองออกเป็นสองส่วน โดยเอาส่วนที่แปดเปื้อนไปไว้่อีกครั้งหนึ่ง และส่วนนั้นก็คือสิ่งที่ลูซิงจิวเคยได้พบเห็นจากคุณตาตัวเองในร่างของเอารุ่นที่มีผมสีแดง

การแบ่งวิญญาณออกเป็นสองร่างไม่ใช่เรื่องที่ทำได้ง่ายๆ สำหรับเผ่ามังกรหรือแม้แต่ตัวเอารุ่นเองที่ก็สูญเสียอำนาจในการควบคุมร่างกายของตนไปแต่โชคยังดีที่ตอนเขาได้สติสามารถแอบหนีออกมาที่โลกมนุษย์ได้อย่างน้อยๆ ก็ยังได้เห็นคนที่ตัวเองรักและไม่ต้องกังวลใจว่าจะไปทำร้ายเธอผู้นั้น

เอารุ่นเฝ้ามองลูกสาวของตนออกมาลืมหูละดูโลกและค่อยๆ เติบโตขึ้น จากนั้นคุณยายของลูซิงจิวก็ได้ร้องขอให้ลูกสาวออกจากหมู่บ้านไป แม้ในใจของเอารุ่นจะเจ็บปวดมากเพียงใด แต่ก็ได้แค่ทำความเข้าใจว่าการเป็นผู้พิทักษ์ไม่ปลอดภัยเท่ากับการเป็นมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง คุณยายของลูซิงจิวไม่อยากให้เกิดประวัติศาสตร์ซ้ำรอยกับลูกสาวของตนอีก จึงไม่เคยปรึกษาบอกถึงการมีตัวตนของไป่เวีย่หนู เธอพยายามปิดบังทุกอย่างจนกระทั่งวันสุดท้ายของชีวิต

เอารุ่นเขียนอธิบายมาถึงตรงนี้ มือของเขาก็หยุดชะงักลงครู่หนึ่ง ซึ่งลูซิงจิวเองก็ไม่ได้เร่งเร้าให้คุณตาเขียนต่อแต่อย่างใด เขาได้แต่นั่งรอเงียบๆ ลูซิงจิวเหลือบมองสังเกตใบหน้าของเอารุ่นอย่างละเอียด ทั้งตาและคิ้วข้างละม้ายคล้ายคลึงกับแม่ของตนมาก โดยเฉพาะตาคู่นั้นที่แต่เดิมสวยใส มีเส้นหน่อดนนั้นกลักลายเป็นรูโพร่งที่ว่างเปล่า ลูซิงจิวใช้เวลานี้สังเกตสิ่งอื่นรอบตัวอีกครั้ง แล้วเขาก็พบกับผีเสื้อตัวหนึ่งที่เกาะอยู่บนไหล่ด้านหลังของเอารุ่น ซึ่งมันก็คือตัวเดียวกันกับที่นำทางลูซิงจิวมาที่นั่นเอง

"คุณตาเหนื่อยมั๊ยครับ ถ้าเหนื่อยแล้วเราสองคนค่อยคุยกันครั้งหน้าก็ได้"
ลูซิงจิวถามด้วยเสียงที่แผ่วเบา

เอารุ่นสายหน้าไปมาเพื่อบอกกับลูซิงจิวว่าตนเองนั้นไม่เหนื่อย

ลูซิงจิวตอบกลับ "เป็นห่วงคุณตามากนะครับ..." เขาได้กลิ่นคาวเลือดบนตัว
ของเอารุ่นในเวลาต่อมา

เอารุ่นถอนหายใจอ่อนๆ ใช้มือข้างซ้ายที่เหลืออยู่เอี๊ยมไปสัมผัสที่หัว
ของลูซิงจิวแผ่วเบา จากนั้นจึงเขียนเล่าต่อไปอีกว่าเขาใช้ชีวิตแบบนั้นมาตลอด
จนกระทั่งวันหนึ่งในฤดูร้อน ตอนนั้นลูซิงจิวเติบโตมากแล้ว แม้เขาจะเคยเห็น
ลูซิงจิวมาตั้งแต่เล็ก แต่ก็ไม่เคยโอบกอดเลยสักครั้ง

ลูซิงจิวรู้สึกสะเทือนใจขึ้นมา เขายื่นมือไปโอบกอดเอารุ่นอย่างแนบแน่น
เหมือนกับครั้งที่เขาอกคุณยาย ตอนนั้นลูซิงจิวไม่เหลือใครแล้วทั้งพ่อแม่และ
คุณยาย เอารุ่นจึงเป็นเพียงผู้ใหญ่คนเดียวที่ยังหลงเหลืออยู่

'วันนั้นเป็นฤดูร้อนที่อากาศร้อนมาก ฉันได้ยินมาว่าแม่ของเธอจะกลับไป
ที่หมู่บ้าน ฉันเลยอยากแวะกลับไปหาสักหน่อย' เอารุ่นค่อยๆ บรรจงเขียน
ต่อไปว่า 'ทว่าเป็นตัวฉันเองที่คาดไม่ถึงว่าวันนั้นจะเกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้น...
ฉันคุมตัวเองไม่ได้'

สถานะของแม่ของลูซิงจิวค่อนข้างพิเศษคือเธอไม่ใช่ทั้งมนุษย์และไม่ใช่
ทั้งมังกร โดยทั่วไปแล้วถ้ามนุษย์ถูกทำให้แปดเปื้อนเข้าดวงวิญญาณจะถูก
สะกดไว้ที่หมู่บ้าน เช่นนั้นคนเหล่านั้นจะไม่สามารถออกไปจากที่นี่ได้ ป้ายบูชา
วิญญาณที่บ้านอื่นสวินก็มีที่มาจากสาเหตุนี้ แต่สำหรับแม่ของลูซิงจิวเธอ
มีสายเลือดของมังกรอยู่ครึ่งหนึ่ง และวันที่แม่ของเขากลับไปที่หมู่บ้าน เธอก็
ดันถูกทำให้แปดเปื้อนเข้าโดยไม่ทันตั้งตัว

เอารุ่นไม่ได้เล่ารายละเอียดว่าทำไมแม่ของลูซิงจิวจึงถูกทำให้แปดเปื้อน
ซึ่งตัวเขาเองก็ไม่ได้ซักไซ้ไล่เลียงถาม เพราะดูจากสีหน้าของเอารุ่นแล้ว เขาเอง
ก็พอจะสัมผัสได้ถึงความเจ็บปวดอย่างยิ่งของอีกฝ่าย

'ทั้งหมดของเรื่องนี้มันมีคนอยู่เบื้องหลัง รวมถึงเรื่องฉันและแม่ของเธอ
ด้วยเช่นกัน' เอารุ่นเขียนเล่าต่อ

ลูชิงจิวได้ยืนเช่นนั้นก็รู้สึกตึงใจขึ้นมาในทันใด

'แม่ของเธอโชคร้ายไม่สามารถรอดพ้นได้ถึงได้ถูกทำให้แปดเปื้อน แต่เพราะเขามีสายเลือดมังกรอยู่ครึ่งหนึ่งเลยทำให้ไม่ถูกจองจำอยู่ที่หมู่บ้าน' เอารุ่นเขียนต่อไปว่า 'คุณยายของเธอไม่ยอมให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยจึงเก็บงำเรื่องนี้ไว้ไม่บอกใครในเผ่ามังกรเหวนแต่ไปเย้ยหยัน มังกรตัวอื่นๆ ไม่มีใครทราบถึงเรื่องนี้เลย...'

ไปเย้ยหยันเรื่องแม่ของลูชิงจิวมาตั้งแต่แรก แต่ก็อาจจะเป็นเพราะคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับคุณยายของลูชิงจิว ดังนั้นจึงไม่นำเรื่องนี้ไปบอกต่อ

'ต่อมาก็ถึงฤดูร้อนของวันนั้น...' มือของเอารุ่นเริ่มสั่นเบาๆ แม้สีหน้าจะไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปมาก แต่ก็สัมผัสได้ถึงความทุกข์ระทมขมขื่นที่แผ่ออกมาจากตัวของเอารุ่น 'แม่ของเธอกลับมาในวันนั้น ฉันอยากจะทำเจอน้ำชา เพราะไม่ได้เจอกันมานานมากแล้ว'

ลูชิงจิวฟังถึงตอนนี้ก็ตาแดงขึ้นมา เขายกมือขึ้นไปซับน้ำตา พยายามระงับอารมณ์ที่กำลังพรุ่งพรูอยู่ในใจ ส่วนอีกมือหนึ่งก็กุมที่หลังมือของเอารุ่นเพื่อปลอบใจ "คุณตา..."

เอารุ่นไม่ได้ตอบกลับใดๆ เพียงแต่ตอบเบาๆ ที่มือของลูชิงจิว และเขียนต่อไปว่า 'แต่ว่าครั้งนั้นก็มีเรื่องไม่คาดคิดบางอย่างเกิดขึ้น'

แม่ของลูชิงจิว ณ เวลานั้นระเบิดส่วนที่เป็นสายเลือดของมังกรออกมา แล้วกินคนรักของตัวเองลงไป ซึ่งนั่นก็คือพ่อของลูชิงจิว

ลูชิงจิวที่รับรู้มาถึงจุดนี้รู้สึกเย็นวาบทั้งตัวตั้งแต่ปลายเท้าขึ้นมาถึงศีรษะ เขาเคยคาดเดาความเป็นไปได้ไว้ต่างๆ นานา แต่ก็ไม่เคยเดาถึงความจริงข้อนี้เลย เมื่อคิดดูอย่างละเอียดแล้ว ที่จริงก่อนจะเกิดเรื่องพรรคนี้นั้น แม่ของเขาก็อารมณ์เปลี่ยนแปลงไปมาก กลายเป็นคนโมโหร้ายรุนแรง ตอนนั้นเป็นเขาเองที่คิดน้อย คิดว่าเรื่องที่เกิดมันมาจากความสัมพันธ์ที่ห่างเหินของพ่อและแม่ จนถึงตอนนี้เขาเพิ่งจะเข้าใจว่าอารมณ์รุนแรงแบบนั้นแท้จริงแล้วมันคืออะไร

มนุษย์ไม่มีพฤติกรรมกินคนที่ตัวเองรัก อีกทั้งจะไม่ทำร้ายคนรักถึงขนาดนี้ อย่างมากก็แค่หัวเสียใส่กัน แต่มังกรนั้นตรงข้ามกับมนุษย์ พวกเขามีนิสัย

ละโมบโดยกำเนิด อยากจะเก็บทุกสิ่งทุกอย่างที่ตนรักลงไปในท้องเพื่อไม่ให้ใครก็ตามได้ครอบครองสิ่งนั้นอีกต่อไป ดังนั้นนี่คือลักษณะการถูกทำให้แปดเปื้อนอย่างแน่นอน

แม่ของลูชิงจิวที่มีสายเลือดของเผ่ามังกรจึงสามารถกินคนรักของตัวเองลงไปได้โดยไม่ลังเลใจ และเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ก็ถูกเห็นมาตลอดโดยเอารุ่นซึ่งกลับมาเยี่ยมลูกสาวของตนที่โลกมนุษย์

ลูชิงจิวถึงกับพูดไม่ออก เขาได้แต่ฝังตัวเองอยู่ในความทุกข์ระทมอันยิ่งยวด เขาไม่อยากจะนึกภาพเหตุการณ์ในวันนั้น และยิ่งนึกไม่ออกว่าเอารุ่นคนที่เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดจะรู้สึกทุกข์ใจมากแค่ไหน

'หลังจากนั้นเธอก็ออกไปที่บ้านหลังเก่าหลังนั้น' เอารุ่นเขียนเล่าต่อไปว่า 'ฉันรู้ว่าแม่ของเธอคิดจะทำอะไรต่อ เธอต้องการจะกินแม่ตัวเอง ซึ่งนั่นก็คือคนรักของฉัน' เมื่อเขียนมาถึงตรงนี้ ใบหน้าของเอารุ่นก็พลันเศร้าขึ้นมา ก่อนจะยิ้มด้วยใบหน้าที่มีเมตตา 'ฉันไม่ยอมให้เรื่องนี้เกิดขึ้นหรอก คนรักของฉัน ฉันจะกินเองคนเดียวเท่านั้น'

"เพราะงั้น...คุณตาเลยกินคุณแม่ลงไปนั่นแหละครับ" ลูชิงจิวถามด้วยเสียงที่สั่นเครือ

เอารุ่นพยักหน้า เขาเหมือนกังวลว่าลูชิงจิวจะรังเกียจตัวเขา จึงกุมมือลูชิงจิวไว้แน่นแม้มือมันจะสั่นจากความระส่ำระสายในจิตใจก็ตาม เอารุ่นเขียนต่อไปว่า 'ตอนแรกฉันคิดจะขัดขวางเธอ แต่ตอนที่กำลังจะเริ่มใช้พลังวิญญานส่วนที่ถูกทำให้แปดเปื้อนกลับตีบลานเข้ามาควบคุมร่างกายของฉันเมื่อฉันได้สติกลับมา เธอก็หายไปแล้ว...' ทั้งไว้แต่เพียงรอยเลือดที่บาดใจและเศษซากเกล็ดมังกรที่หลุดร่วงอีกนับไม่ถ้วน

เรื่องต่อจากนี้ดูเหมือนว่าลูชิงจิวจะเข้าใจแล้วว่าเกิดอะไรขึ้นในเวลาต่อมา การที่เอารุ่นกินลูกสาวตัวเองลงไปในนั้นจะต้องถูกลงโทษสถานหนักตามกฎหมายของเผ่ามังกร ซึ่งตัวเขาเองก็ไม่สามารถแก้ต่างได้แต่อย่างใด เพียงแค่ยังติดค้างที่ไม่ได้บอกเล่าต้นสายปลายเหตุ ทว่าเมื่อคิดดูแล้วก็คงจะไม่มีประโยชน์อะไร เพราะหากคุณยายของลูชิงจิวรู้เรื่องที่ลูกสาวตัวเองกินคนรักเข้าไปก็คงจะ

รู้สึกกระแทกกระเทือนจิตใจไม่น้อย

และตอนนี้เองลูซิงจิวจึงเข้าใจอย่างถ่องแท้แล้วว่าการรับรู้เรื่องราวบางอย่างนั้นผู้ไม่รู้อะไรเลยจะดีกว่า ตัวเขาเองได้รับรู้สาเหตุการตายของพ่อและแม่ตัวเองแล้ว แต่ยังไม่ทันได้รับคำปลอบประโลมใจแต่อย่างใด เขาที่เห็นสภาพทุกข์เวทนาของเอารุ่นก็อดไม่ได้ที่จะกุมมือของคุณตาเอาไว้ มือของเอารุ่นเย็นเยือกราวกับร่างกายไม่มีอุณหภูมิความร้อนหลงเหลืออยู่เลย

"คุณตา เรากลับไปกันเถอะครับ คุยกับพวกเขาให้เข้าใจ" ลูซิงจิวยังคงมองดูสภาพของเอารุ่นต่อไป เขาทนไม่ได้ที่คนที่ตัวเองเคารพพึ่งต้องอยู่ในสภาพทุกข์ทรมานเช่นนี้

"พอกับการอยู่ในสภาพแบบนี้เสียทีนะครับ ผมเป็นหลานของคุณตา ผมจะช่วยแก้ต่างให้เอง"

เอารุ่นยิ้มพลางส่ายหัว และเขียนว่า 'ครั้งนี้ที่ฉันออกมามีจุดประสงค์บางอย่าง แต่ยังไม่ไปถึงจุดประสงค์นั้น ฉันยังกลับไปไม่ได้'

"จุดประสงค์อะไรกันครับ" ลูซิงจิวถามอย่างร้อนรน

'อย่างที่ได้บอกไป ฉันถูกทำให้แปดเปื้อนเพราะพลาดทำให้แก่กับดัก ส่วนภายหลังที่แม่ของเธอแปดเปื้อนนั่นเกิดจากเหตุสุดวิสัย' เอารุ่นเขียนอธิบาย

"แปลว่าคุณตาต้องการจะหาคนที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์นั้นใช่ไหมครับ" ลูซิงจิวถามกลับทันทีที่เข้าใจเรื่องราว

เอารุ่นพยักหน้าตอบรับ

"คนพวกนั้นมันเป็นใครกันแน่ ทำไมต้องทำร้ายกันขนาดนี้" ลูซิงจิวถึงหนังสือเล่มหนึ่งที่ไปเยี่ยมหูเคยมอบให้และพูดกลับไปอีกทีว่า "หรือเรื่องมันจะเกี่ยวกับพวกมังกรจุฬาลง"

ลูซิงจิวพูดไปได้สักระยะ เอารุ่นก็เริ่มกระแอมขึ้นเบาๆ เอารุ่นใช้แรงค่อนข้างมากในการกระแอมแต่ละครั้ง จนกระทั่งเขาสลัดอากาศออกมา สภาพของเขาราวกับจะอาเจียนจนเครื่องในหลุดออกมาด้วย

ลูซิงจิวช่วยลูบหลังให้คุณตา อย่างน้อยก็เพื่อที่จะทำให้เอารุ่นรู้สึก

สบายตัวขึ้นบ้าง ทว่ายิ่งเขาหลับหลังให้ก็ยิ่งรู้สึกว่ามีบางอย่างที่ไม่ปกติเกิดขึ้น ลูซิงจิวสังเกตเห็นผีเสื้อตัวสีน้ำเงินที่เกาะอยู่ตรงหลังของเขารุ่นค่อยๆ มีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ลูซิงจิวเข้าใจมาตลอดว่ามีผีเสื้อเหล่านี้คือบิรารับใช้ของเขารุ่น ทว่าเมื่อสังเกตอย่างละเอียดจึงพบว่าผีเสื้อเหล่านี้กำลังคุดเลียดสดๆ บนเสื้อผ้าของเขารุ่นอยู่ ไม่ว่าจะไล่อย่างไรผีเสื้อพวกนี้ก็ไมยอมบินหนี ซ้ำยังเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ

"คุณตา...คุณตา เป็นอะไรหรือเปล่าครับ ทำไมไม่มีเสื้อพวกนี้มันเพิ่มจำนวนไม่หยุดเลย" สีหน้าของลูซิงจิวเริ่มไม่สู้ดี

เมื่อเขารุ่นที่กำลังล้าล้าอากาศออกมาอย่างหนักได้ยินสิ่งที่ลูซิงจิวถามถึงสีหน้าของเขาก็แสดงความสนใจขึ้นมาพร้อมกับกำลังจะบอกอะไรบางอย่าง ทว่ากลับถูกอาการล้าล้าที่ทวีความรุนแรงขึ้นขัดขวางไว้ไม่ให้พูดออกมาได้

ลูซิงจิวที่นั่งอยู่ข้างๆ ได้แต่ตาเหลือกมองเขารุ่นที่กำลังอาเจียนไม่หยุด สีผมของอีกฝ่ายค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีแดง กลิ่นอายความอ่อนโยนบนตัวถูกแทนที่ด้วยมวลของอารมณ์ที่เกรี้ยวกราด...วิญญาณอีกส่วนที่แปดเปื้อนกำลังจะปรากฏตัวออกมาแล้ว

ลูซิงจิวรู้ดีว่าสถานการณ์ตอนนี้เริ่มไม่ปลอดภัย แต่เขาเองก็ทำใจทั้งคุณตาไปไม่ได้ ทันทีที่เขารุ่นหยุดอาการล้าล้า อีกฝ่ายก็ค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมา ใบหน้าของอีกฝ่าย ณ เวลานี้เต็มไปด้วยรอยยิ้มที่สดแสนอำมหิต เขารุ่นแสยะปากและเอ่ยกับลูซิงจิวด้วยน้ำเสียงที่แหบกร้านว่า "ไม่เจอกันนานนะ หลานรักของตา"

"คุณคือ..." ลูซิงจิวหมดสติมองหน้าเขารุ่น

"ฉันก็คือคุณตาของแกเงิ๊ง ทำไมล่ะ เราไม่ได้รู้จักกันอยู่แล้วหรือไง" เขารุ่นตอบกลับพร้อมเหยียดตัวขึ้นตรง

ลูซิงจิวอยากจะยืนขึ้น ทว่ากลับถูกเขารุ่นใช้มือกดไหล่ไว้ตลอดแล้วพูดต่อไปว่า "เขาคงบอกทุกอย่างให้แก่ได้รับรู้หมดแล้วสินะ"

"ทุกอย่างที่วาคืออะไร" ลูซิงจิวถามกลับ

"แล้วแกอยากรู้อะไรล่ะ" เขารุ่นตวาดเสียงแทรกขึ้นทันที เหมือนว่า

เขากำลังไม่พอใจเป็นอย่างมาก เอารุ่นสะบัดชายแขนเสื้อของตัวเองและพูดต่อไปอีกว่า "ไปบอกเขาด้วย เลิกดันทุรังผืนสังขารใช้ร่างกายนี้ได้แล้ว ถ้าขึ้นยังดื้อรั้นอยู่อีกจะได้ตายจริงๆ แน่ ที่สำคัญชาตินี้อย่างหวังจะได้รู้เรื่องที่เขาตามมา"

"แกรู้เข้มัยว่าคนที่อยู่เบื้องหลังเป็นใคร" ลูชิงจีถามกลับอย่างกล้าๆ กลัวๆ
เอารุ่นหัวเราะดังลั่นและยื่นมือออกมา ก่อนผีเสื้อตัวสีน้ำเงินจะบินมาอยู่ตรงหน้าของลูชิงจี "ฉันต้องรู้แน่ ถ้าไม่มีมันก็ไม่ฉัน มันเป็นคนสร้างฉันขึ้นมา"
เอารุ่นสะบัดมือหนึ่งครั้ง ผีเสื้อก็บินกลับมาที่อุ้งมือของเขาและสลายกลายเป็นกลุ่มควันเย็นๆ ล่องลอยไปในอากาศ

ลูชิงจียังมีคำถามค้างคาอีกมากมาย ทว่าเอารุ่นกลับเอามือมากุมที่ศีรษะของเขา ลูชิงจีสัมผัสได้ถึงความเย็นเยือกที่แผ่ซ่านเข้าไปถึงกระดูก ท้องฟ้าแปรปรวนวิปริต ภาพทุกอย่างที่เห็นมีดลงต่อหน้า แล้วเขาก็สลบไปทั้งอย่างนั้น

บทที่ 90

สีน้ำแข็ง

ลูซิงจิวกำลังฝันถึงเหตุการณ์หนึ่ง ในฝันเขาอยู่กลางภูเขาที่ถูกปกคลุมไปด้วยหิมะ เมื่อกวาดสายตามองออกไป ทิวทัศน์ฟ้าและผืนดินมีเพียงสีขาวโพลนของหิมะที่กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา ลูซิงจิวเดินไปอย่างไร้จุดหมายท่ามกลางหิมะที่ปกคลุม จนเมื่อเดินไปถึงตีนเขา ผงผีเสื้อสีน้ำแข็งก็โผล่บินออกมา พวกมันทะยานขึ้นสู่กลางอากาศ รวมตัวกันบดบังท้องฟ้าและแสงจากดวงอาทิตย์ ไม่นานพวกมันก็แผ่ปกคลุมทั่วภูเขาหิมะได้สำเร็จ ระหว่างนั้นมีผีเสื้อตัวหนึ่งมาเกาะที่ไหล่ของลูซิงจิว แต่เมื่อมันเกาะที่ไหล่ของเขาก็กลับสลายกลายเป็นหิมะไปในทันที

ลูซิงจิวรู้สึกหนาวเหน็บไปทั่วทั้งร่างกาย สติสัมปชัญญะของเขาค่อยๆ เลื่อนรางลง รวากับว่ากำลังจะหลุดออกจากความฝันประหลาดๆ นี้ ในห้วงเวลา ก่อนที่เขาจะตื่นขึ้นมา เขาเห็นภาพในภวังค์ที่มีผีเสื้อจำนวนนับไม่ถ้วนบินไปมาท่ามกลางเงาของคณคนหนึ่ง เงานั้นเหมือนเด็กสวมเสื้อสีน้ำแข็งทั่วทั้งตัว แม้จะเห็นหน้าไม่ชัด แต่ก็เห็นได้ว่ามีผมสีน้ำเงินที่งดงาม เด็กคนนั้นมองดูลูซิงจิวจากไกลๆ นัยน์ตาของอีกฝ่ายราวกับสามารถมองเห็นตัวตนของลูซิงจิวได้อย่างไรอย่างนั้น

ลูซิงจิวกำลังจะเพ่งสังเกตอีกครั้ง แต่ไม่ทันไรก็ตื่นขึ้นเสียก่อน เสียงที่เลื่อนรางของไป๋เยี่ยหลุยเข้ามาที่ข้างหูของเขา อีกฝ่ายเรียกชื่อของลูซิงจิวอยู่ตลอดเวลาเพื่อให้ตื่นจากภวังค์

"ลูชิงจิว...ลูชิงจิว ตื่นเร็ว รีบตื่นขึ้นมาสิ"

ลูชิงจิวค่อยๆ ลืมตาขึ้น เห็นสีหน้ากังวลใจของไป่เยวี่หยูและสังเกตเห็นว่าเส้นผมของไป่เยวี่หยูยาวขึ้น ซึ่งนั่นแปลว่าเมื่อครู่เขาเพิ่งใช้พลังไป

"ฉัน...ฉันอยู่ไหน" ลูชิงจิวตอบด้วยอาการมึนงง

"ที่ภูเขานั้น...มันเป็นคนพานายไปจั้นเหรอ" ไป่เยวี่หยูแสดงความไม่พอใจเห็นได้ชัดว่าเขาไม่พอใจในตัวเขารุ่นเป็นอย่างมาก

"ไม่ใช่ ฉันอยากไปเองต่างหาก" ลูชิงจิวตอบกลับ

ลูชิงจิวค่อยๆ ลุกขึ้นนั่ง มองดูโดยรอบแล้วจึงพบว่าตัวเองอยู่บนผืนหญ้าแห่งหนึ่ง เวลานี้ท้องฟ้ามีดสนิท ไม่มีแล้วความหนาวเหน็บเช่นเดียวกันกับในฝันเมื่อครู่ เพราะตอนนี้คือช่วงลมของเดือนหก ซึ่งมันได้พัดพากระแสความร้อนเข้ามาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

"มันทำอะไรนายหรือเปล่า" ไป่เยวี่หยูถามอย่างเป็นห่วง

ลูชิงจิวนิ่งไปชั่วครู่ "เขาเล่าเรื่องเกี่ยวกับแม่ของฉันให้ฟัง"

ไป่เยวี่หยูตกตะลึง

"เขาเป็นคนกินแม่ของฉันเข้าไป เพราะแม่ของฉันก็ถูกทำให้แปดเปื้อนเหมือนกัน หลังจากที่ถูกกินร่างของพ่อไป แม่ก็อยากจะทำกินคุณยายต่อ" เดิมลูชิงจิวคิดว่าการจะพูดเรื่องนี้ออกมานั้นคงยาก แต่ไม่นึกเลยว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าไป่เยวี่หยูแล้วกลับไม่ได้รู้สึกลำบากใจอย่างที่คิดไว้

ไป่เยวี่หยูไม่พูดอะไร เขาได้แต่ขยับไปสวมกอดลูชิงจิวอย่างแนบแน่น และนั่นก็ทำให้ลูชิงจิวอดใจไม่ได้ที่จะไปสวมกอดเขาตอบเช่นกัน

"ฉะนั้นแล้วคุณตาเลยต้องทำแบบนี้ ที่เขากินแม่ของฉันไปคือเรื่องจริงที่ไม่อาจปฏิเสธได้" ลูชิงจิวพูดต่อ

ไป่เยวี่หยูเงียบไม่พูดอะไร

"พวกเราเดินไปคุยไปกันเถอะ มือเที่ยงนายยังไม่ได้กินอะไรเลย คงจะหิวแย่แล้วล่ะ" ลูชิงจิวพูด

เขายันตัวขึ้นจากบนพื้น ใช้มือไปปัดๆ เศษหญ้าที่ติดตามกัน สภาพของเขาตอนนี้ราวกับว่าไม่ได้มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น

"ได้" ไปเยวี่ยหูเดินตามหลังลูซิงจิวไป

ระหว่างที่เดินลูซิงจิวเล่าเรื่องที่ได้เจอเฮอร์นให้ไปเยวี่ยหูฟังจนหมด และแน่นอนว่าในเนื้อหานั้นก็คงเสี่ยงไม่ได้ที่จะเอ่ยถึงคนที่อยู่เบื้องหลัง ลูซิงจิวคิดว่าไปเยวี่ยหูจะหลุดพูดอะไรบางอย่างกับเขา ทว่าอีกฝ่ายกลับฟังอย่างเงียบๆ ไม่พูดอะไร มีแค่เพียงสายตาคู่นั้นที่ยังคงเต็มไปด้วยความกังวลอยู่ตลอดทาง

ลูซิงจิวเล่ามาถึงตอนที่เฮอร์นในร่างผมสีแดงนำมือมาแตะที่ศีรษะของตน ไปเยวี่ยหูเริ่มแสดงสีหน้าวิตกกังวล เขาขมวดคิ้วขึ้นแล้วเอ่ยปากซักถามลูซิงจิวเกี่ยวกับลักษณะของผีเสื้อตัวนั้น

"ทำไมเหรอ ผีเสื้อตัวนั้นมันมีอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่า" ลูซิงจิวถามด้วยความแปลกใจ

"ใช่ มันมีลักษณะพิเศษอยู่" ไปเยวี่ยหูตอบกลับ

"เป็นยังไงเหรอ" ลูซิงจิวตอบ

ไปเยวี่ยหูครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ "ตอนนี้ยังไม่ขออธิบายให้ฟังแล้วกันนะ ฉันก็แค่มีข้อสันนิษฐานเล็กๆ น้อยๆ ยังไม่กล้าฟันธงอะไรมากนัก"

"แต่ถึงอย่างนั้นก็ควรจะบอกอะไรให้รู้สักหน่อยนะ" ลูซิงจิวพูด

"ผีเสื้อนั้นอาจจะมีความเกี่ยวข้องบางอย่างระหว่างคนที่ทำให้ตานายแปดเบือนกับคนที่ทำให้แม่นายแปดเบือน" ไปเยวี่ยหูตอบ

เมื่อคุยมาถึงตรงนี้ จู่ๆ ลูซิงจิวก็นึกถึงความฝันประหลาดกับเงาของเด็กน้อยในดวงผีเสื้อที่ภูเขาน้ำแข็งนั้น ความฝันนั้นมันสื่อถึงอะไรกันแน่ หรือว่าเด็กคนนั้นคือคนที่อยู่เบื้องหลังจั้นหรือ ทว่าเมื่อลูซิงจิวพยายามบรรยายสิ่งที่ได้พบในฝันให้ไปเยวี่ยหูฟัง เขากลับมีแต่สีหน้าที่เต็มไปด้วยความสงสัย เหมือนจะไม่เข้าใจความนัยของฝันนั้นเลยแม้แต่น้อย

ลูซิงจิวถอนหายใจ "จั้นรีบไปหาอะไรกินลงท้องเถอะ พอท้องหิวเลือดเลยไปเลี้ยงสมองไม่พอ จะคิดอะไรก็ยากที่จะคิดออก"

ทั้งสองเดินลงมาจากภูเขานั้นเพื่อกลับบ้าน จูเหมี่ยวเหมี่ยวและอินสวินที่กำลังนั่งรอที่ลานบ้านเมื่อเห็นพวกเขากลับมาก็ต่างโล่งใจไม่น้อย โดยเฉพาะอินสวินที่คิดว่าเกิดอะไรไม่ดีขึ้นกับลูซิงจิวแล้ว

"พวกเธอกินข้าวเย็นกันหรือยัง" ลูซิงจิวถาม

"ยังเลย พวกเรารอนายกกลับมากินด้วยกัน" จูเหมียวยิ้มเย้ยตอบ

"งั้นเดี๋ยวฉันทำอะไรๆ ให้กินแล้วกันนะ" ลูซิงจิวพูด

ตอนนี้ใกล้จะสี่ทุ่มแล้ว ไม่มีเวลาที่จะทำอาหารอะไรพิสดารเลิศรสมากนัก เพื่อให้สะดวกและประหยัดเวลา ลูซิงจิวจึงลงมือทำบะหมี่แบบง่ายๆ แล้วทุกคนในบ้านก็ได้กินอาหารมื้อนี้กันไปแบบนั้น

พอกินกันเสร็จแล้ว ลูซิงจิวก็เริ่มเล่าเรื่องของตัวเองให้ฟัง แต่ครั้งนี้ไม่ได้เล่าถึงเรื่องของเธอรุ่น เพียงแต่บอกว่ามีฐานะค่อนข้างดีหน่อยเลยต้องรีบขึ้นภูเขาไป ตัวเธอเองนั้นปลอดภัยดี เพื่อให้ทั้งจูเหมียวยิ้มเย้ยและอันสวินไม่ต้องเป็นห่วงเขา ตอนแรกอันสวินอยากจะพูดอะไรบางอย่างแต่ก็เจ็บใจไป ส่วนจูเหมียวยิ้มเย้ยเองก็สังเกตเห็นว่าบรรยากาศวันนี้ดูมีลึกลับคมใน แม้จะรู้สึกได้ถึงความรู้สึกไม่ปกติ แต่ก็ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกันแน่

สุดท้ายจึงจบมื่อคืนนี้โดยที่ทุกคนต่างแยกย้ายกันไปเข้านอน

ลูซิงจิวรู้สึกอ่อนล้า เขารีบอาบน้ำแล้วเข้านอน ส่วนไปเยวี่ยหูก็นอนอยู่ด้านข้างลูซิงจิวตามปกติ ก่อนนอนวันนี้พวกเขาปิดแอร์ไว้ ทว่าลู่ หางขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยขนนุ่มอุ่นก็ปรากฏออกมาจากร่างกายของไปเยวี่ยหู

"นายยื่นหางออกมาทำไมกันเนี่ย" ลูซิงจิวถามอย่างตกตะลึง อุณหภูมิตอนนี้จะพาไปสามสิบองศาแล้วนะ เอาหางมาโอบไว้แบบนี้เขาคงได้ร้อนตายแน่

"มันจำเป็นนะ" ไปเยวี่ยหูตอบ

ลูซิงจิวเห็นไปเยวี่ยหูตอบอย่างมั่นใจขนาดนี้ เขาเองก็ขี้เกียจจะซักไซ้อะไรต่อ จนกระทั่งเขาเพิ่งจะหลับได้ลง ถึงเข้าใจสิ่งที่ไปเยวี่ยหูบอกว่ามันจำเป็นในฤดูร้อนที่อบอ้าวเช่นนี้อากาศหนาวขึ้นมาอย่างกะทันหันกลับเกิดขึ้นได้ มันมาจากความเย็นที่ฝังอยู่ในหัวและสุดท้ายก็ทำให้ร่างกายหนาวสั่น ฉะนั้นมีเพียงแค่วิธีการโอบกอดหางอุ่นๆ ขนนุ่มๆ นี้ที่จะสามารถทำให้เขารู้สึกสบายตัวขึ้น ทว่าค่าคั้นนี้ลูซิงจิวก็ต้องมากังวลใจ เมื่อกลับไปฝันถึงเหตุการณ์บนภูเขาน้ำแข็งและเห็นผีเสื้อสีน้ำเงินที่บินว่อนไปมานับไม่ถ้วนอีกครั้ง ทว่าฝันในครั้งนี้น่าพอจะอะไรหลายๆ อย่างค่อนข้างชัดเจนขึ้น ถึงขนาดว่าได้ยิน

แม้กระทั่งเสียงน้ำแข็งที่ปริแตกออกจากกัน ที่แรกเขาคิดว่าแผ่นน้ำแข็งที่ยืนอยู่นั้นกำลังแยกตัวออก แต่เมื่อฟังไปเรื่อยๆ บวกกับเสียงที่ค่อยๆ ชัดเจนมากขึ้น เขาจึงได้รู้ว่าเสียงเหล่านี้มันมาจากบนหัวของเขานั่นเอง

ลูซิงจิวที่กำลังอยู่ในความฝันเงยหน้าขึ้น เขาเห็นท้องฟ้าสีครามซึ่งเหมือนกระจกที่มีบานหนึ่งค่อยๆ แตกออกเป็นเสียงๆ จากรอยแตกนั้นมีของสีดำบางอย่างร่วงโรยลงมา ในเวลาเดียวกันพวกผีเสื้อสีน้ำเงินก็บินว่อนไปมาอย่างลุลลลุลลลนรว่ากันว่าฟ้ากำลังจะถล่ม

ลูซิงจิวรู้สึกสะพรึงกลัวกับภาพที่ปรากฏขึ้นต่อหน้า เขาเห็นเหมือนว่าแผ่นฟ้าทั้งผืนกำลังจะถล่มลงมาอย่างโรยาระนั้น ในช่วงเวลาที่โลกทั้งใบกำลังจะมีดมืดลง ลูซิงจิวถูกเขย่าตัวอย่างแรง ใบหน้าที่เต็มไปด้วยหยาดเหงื่อจากความหวาดกลัวลืมตาขึ้นมา และได้พบกับไปเยวี่หูที่กำลังจ้องมองเขาอย่างกังวลไม่น้อย

"เมื่อก็...เมื่อก็ฉันฝันร้าย" ลูซิงจิวพูดด้วยเสียงสั่นเครือ

ไปเยวี่หูยื่นมือเข้าไปโหมก ค่อยๆ บรรจงลูบหัวของลูซิงจิวแล้วพูดว่า "เขาคอนนั้นกำลังจะมาแล้ว นายทนอีกนิดนะ"

ลูซิงจิวเพิ่งตื่นขึ้นมา สติสัมปชัญญะที่ยังคงเลื่อนรางทำให้เขาไม่ได้ถามไปเยวี่หูไปอย่างละเอียดเกี่ยวกับใครคนนั้น ตัวของลูซิงจิวเองยังคงรู้สึกระส่ำระสาย ไม่อาจดึงตัวเองออกจากห้วงอารมณ์ในความฝันนั้นได้

ฟ้าค่อยๆ สว่างขึ้น แสงอาทิตย์สาดส่องเข้ามาที่หน้าต่าง เสียงฝีเท้าคนเดินมาหยุดที่หน้าประตูก่อนที่จะเคาะเรียก

"เข้ามา" ไปเยวี่หูตอบ

คนคนนั้นผลักประตูเข้ามา ลูซิงจิวทอดสายตามองไปตามเสียงเท้าที่ก้าวเข้ามาโดยไม่คาดคิดว่าคนคนนั้นจะเป็นคนคนเดียวกับที่มาหาไปเยวี่หูเมื่อวานนี้ ซึ่งเขาผู้นั้นก็คือจู่หรงนั่นเอง

"เป็นยังไงบ้าง" จู่หรงเอ่ยถาม

"ไม่ค่อยสบายเท่าไร ไอ่เย็นวิ่งเข้ากระตุนะ" ไปเยวี่หูตอบ

จู่หรงเดินมาที่ข้างตัวของลูชิงจิวแล้วนั่งลง เขาเริ่มสำรวจร่างกายของลูชิงจิวและสีหน้าก็พลันเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดอย่างช้าๆ ซึ่งนั่นก็ทำให้ลูชิงจิวพลอยกังวลใจไปด้วย รวากับว่ากำลังตรวจเจอโรคร้ายอะไรสักอย่าง

"ฉัน...ฉันไม่เป็นอะไรใช่ไหม" การที่จู่หรงแสดงออกมาเช่นนี้ทำเอาลูชิงจิวที่อยากจะนอนต่อไม่สามารถข่มตาให้หลับลงได้ ลูชิงจิวยื่นมือออกมาให้จู่หรงจับชีพจร

"อืม..." จู่หรงหน้ามัวคิ้วขมวด

ลูชิงจิวกลั่นลมหายใจ ในใจเขาลุ้นเหมือนกับกำลังรอการพิพากษาคดีร้ายแรงอะไรสักอย่าง

"น่าเป็นห่วง" จู่หรงเอ่ยปากตอบเบาๆ ลั่นๆ

ลูชิงจิวและไปเยวียหูที่ได้ยินแบบนั้นถึงกับหน้าเปลี่ยนสี ในหัวของลูชิงจิวครุ่นคิดถึงแต่ชื่อโรคร้ายสสารพัด ไปเยวียหูที่ยังคงหนักแน่นกว่าลูชิงจิวเข้ากุมมือของลูชิงจิวก่อนถามกลับไปว่า "ช่วยพูดให้ละเอียดหน่อย"

"เวลานี้ก็ใกล้จะเข้าฤดูร้อนเต็มตัวแล้ว เกรงว่าร่างกายของลูชิงจิวจะ..."

จู่หรงตอบ

ลูชิงจิวกลืนน้ำลาย ใจจดใจจ่อเฝ้ารอคำตอบของจู่หรง ไปเยวียหูขมวดคิ้วขึ้นมารวบรัดว่าต้องการจะพูดอะไรบางอย่างแต่ก็อดทนไว้ไม่พูดเพื่อรอให้จู่หรงพูดให้เสร็จก่อน

"เกรงว่าฤดูร้อนนี้จะกินของเย็นๆ ไม่ได้นะ" จู่หรงพูด

ลูชิงจิว "..."

ไปเยวียหู "..."

ทั้งลูชิงจิวและไปเยวียหูหนึ่งค้างอยู่ชั่วคราว ก่อนลูชิงจิวจะพูดต่อว่า "แค่นี้เองหรอ"

จู่หรงเลยรีบแก้ต่างไปว่า "ก็ห้ามกินของเย็นๆ ไม่ใช่เรื่องร้ายแรงหรอก" จู่หรงสะบัดมือไปมา แล้วจากนั้นที่ปลายนิ้วก็เกิดเปลวเพลิงขึ้น เปลวเพลิงที่ราวกับมีชีวิตนั้นแล่นไปแทรกซึมเข้าสู่ผิวหนังของลูชิงจิว ลูชิงจิวที่รู้สึกหนาวเหน็บมาตลอดเพียงแค่นี้จึงเข้าไปในตัวเขาก็รู้สึกอุ่นขึ้นมาในทันที

ไม่ต้องรู้สึกหนาวอีกต่อไป

ไอเย็นออกไปจากร่างกายของลูซิงจิว ตอนนี้เขารู้สึกดีขึ้นมาก "ปกติฉันก็ไม่ค่อยชอบกินของเย็นเท่าไหร่นักหรอก กินไม่กินก็คงไม่ได้กระเทอะอะไรมากนัก"

จู่หงได้ยืนแบบนั้นแล้วก็หน้าถอดสีและพูดว่า "มนุษย์อย่างพวกนายมันช่างน่ากลัวจริงๆ"

ลูซิงจิว "..."

จู่หงค่อนข้างอดอัดใจ เพราะเขาจริงจังกับเรื่องนี้มาก ในฤดูร้อนแบบนี้การที่อยากหาอะไรเย็นๆ กินสักหน่อยถือว่าเป็นเรื่องปกติ ยิ่งร่างกายที่ร้อนเหมือนไฟแบบนี้ด้วยแล้ว ก็อยากจะดื่มน้ำบ๊วยเย็นๆ สักแก้ว หรือกินไอศกรีมรสชม มั่นคงจะทำให้เขารู้สึกมีความสุขไม่น้อย ฉะนั้นแล้วถ้าหากว่าคนคนหนึ่งแม้แต่ในฤดูร้อนยังไม่สามารถจะหาอะไรเย็นๆ กินได้...จู่หงคิดถึงจุดนี้แล้ว ก็ทำให้เขาแสดงสีหน้าออกมาเช่นนั้น

"แล้วยังมีการอื่นที่น่าเป็นห่วงอีกมั้ย" ลูซิงจิวถามต่อ

จู่หงส่ายหน้า

เปลวไฟเมื่อครู่ที่ช่วยขับไอเย็นให้ลูซิงจิวแทรกซึมออกมาเป็นรูปร่างของผีเสื้อ ลูซิงจิวจึงมองอย่างใจจดใจจ่อ และเขาก็ต้องตกตะลึงว่าผีเสื้อที่ออกมาจากร่างเขามีลักษณะคล้ายกับผีเสื้อสีน้ำเงินตัวนั้นมาก มีเพียงแค่อายุที่ดูจะไม่เหมือนกัน นั่นคือสีระหว่างทั้งสองตัว

ลูซิงจิวมองไปที่หน้าของไปเยวี่หนู ไปเยวี่หนูส่งสายตาให้เขาเพื่อจะบอกว่าอย่าเพิ่งพูดอะไรตอนนี้

"เรียบร้อย ฉันช่วยขับไอเย็นออกให้แล้วนะ จากนั้นไปก็พยายามรักษาความอบอุ่นของร่างกายแล้วก็อย่าไปสถานที่ที่หนาวจัด ฉันขอตัวก่อนนะ"

จู่หงกล่าว

จู่หงที่ถูกไปเยวี่หนูเรียกให้มาช่วยปลื้กตัวกลับไปเมื่อเสร็จสิ้นธุระ

จนเมื่อจู่หงกลับไปแล้ว ลูซิงจิวจึงหันหน้าไปพูดกับไปเยวี่หนูว่า "ทำไมเมื่อถึงไม่ให้ฉันพูดล่ะ"

"ถ้านายพุดออกไปแล้วละก็ จู้หรงคงรู้เรื่องที่นายเจอกับคุณตาแน่" ไปเยวียหูกล่าว

ลูชิงจิวเข้าใจได้ในทันทีว่าที่แท้จู้หรงก็คือคนสำเร็จโทษผู้กระทำผิดหน้าที่ของเขาคือการตามล่าตัวของเอารุ่น ขอเพียงแค่เอารุ่นไม่กลับมาที่นี่อีก จู้หรงก็จะไม่สามารถทำอะไรเขาได้ กรงเล็บมังกรที่ลูชิงจิวเคยเห็นก่อนหน้านี้ คือเครื่องยืนยันเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี

"ก็จริงอยู่ แต่ว่าทำไมผีเสื้อตัวที่ฉันเคยเห็นถึงมีรูปร่างไม่ต่างกับที่อยู่บนตัวของจู้หรงล่ะ หรือว่าสองคนนี้มีอะไรที่เกี่ยวข้องกันหรือเปล่า" ลูชิงจิวพุด

"ฉันเองก็กำลังคิดเรื่องนี้อยู่" ไปเยวียหูตอบ แต่ตอนนี้เขายังหาคำตอบที่ชัดเจนไม่ได้

ลูชิงจิวและไปเยวียหูแสดงสีหน้าวิตกเหมือนกัน

เท่าที่เห็นตอนนี้ ร่างกายของลูชิงจิวคงไม่น่าจะมีปัญหาอะไรแล้ว ถ้าทำตามที่จู้หรงบอกไว้ ขอแค่คุณรุ่นนี้ไม่กินของเย็น ไม่ไปสถานที่เย็นจัด ก็คงไม่มีอะไรน่ากังวล ทว่าเรื่องปัญหาทางใจของเขากลับมีไม่น้อยเลยทีเดียว เช่นเรื่องที่ว่าเจ้าของผีเสื้อนั้นคือใคร แล้วเอารุ่นในร่างผมแดงทำไมต้องเอาผีเสื้อนั้นมาฝังไว้ที่ศีรษะของเขาด้วย...

ถ้าเอารุ่นต้องการจะฆ่าเขาขึ้นมาจริงๆ ก็แค่ออกแรงนิดหน่อยเท่านั้น เพราะอย่างไรเสียตัวเขาก็มีสายเลือดมังกรอยู่เพียงแค่หนึ่งส่วนสี่ แทบจะไม่ต่างอะไรกับมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง ในหัวของเขาครุ่นคิดไปมาเช่นนี้ สุดท้ายก็ลุกขึ้นไปเตรียมอาหารเข้าตามเดิม

จูเหมี่ยวเหมี่ยวเห็นลูชิงจิวสีหน้าไม่สู้ดีนักก็พลันคิดว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นแน่นอน จึงเอ่ยปากเสนอตัวช่วยเตรียมอาหาร ลูชิงจิวปฏิเสธความหวังดีของจูเหมี่ยวเหมี่ยว ซ้ำยังหนีออกไปเห็นสีหน้ากังวลของอินสวิน นั่นยิ่งทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจและคิดว่าตัวเองจริงจังเกินไปหรือเปล่า แม้ว่าจะมีปัญหาลึกซึ้ง แต่ก็เชื่อว่าแค่ไข้ได้ภายในวันสองวัน สู้ปล่อยให้มันเป็นไปตามทางของมันดีกว่า ใช้ชีวิตตอนนี้ให้มีความสุขก่อน ยิ่งไปกว่านั้นจูเหมี่ยวเหมี่ยวก็ลาพักผ่อนมาได้แล้วสามวัน เขาไม่ควรเอาปัญหาตัวเองไปวุ่นวายกับคนอื่น

ลูซิงจิวจัดการกับอารมณ์ของตัวเอง จากนั้นเขาจึงส่งยิ้มออกมา แสดงอารมณ์ที่อ่อนโยนเหมือนทุกครั้งอย่างที่เคยเป็น

"ฉันไม่เป็นอะไรหรอกน่า มัวแต่มานั่งกังวลเรื่องของฉันเสียเวลาไปคิดว่ามือเที่ยงนี้จะกินอะไรดีกว่ามั๊ย" ลูซิงจิวพูด

"กินอะไรฉันหิว นายทำอะไรฉันก็กินฉันนั้นแหละ อร่อยทุกอย่างเลย" จูเหมียวเหมียวผู้ซึ่งไม่เคยปฏิเสธอะไรเลยตอบ

"งั้นก็ให้ไปเอี้ยวหล่ากระต่ายมาสักตัวมั๊ย พวกเรามาทำหม้อไฟ เนื้อกระต่ายกันดีกว่า ส่วนอินสวินนายออกไปเก็บผักมานะ เอามาทุกชนิดเลย" ลูซิงจิวคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูด

อินสวินดีใจจนส่งเสียงออกมา เขารีบคว้าตะกร้าแล้ววิ่งออกไป

จูเหมียวเหมียวช่วยลูซิงจิวเตรียมอาหารอยู่ในครัว ระหว่างนั้นก็ชวนคุยเรื่องสถานการณ์ทั่วไปของที่ทำงาน เธอเล่าถึงหัวหน้าอู๋ที่เคยมีเรื่องทะเลาะกับเขา ซึ่งตอนนี้ถูกเสนอให้เลื่อนตำแหน่งแล้ว แต่ก็ไม่เข้าใจว่าทำไมอีกฝ่ายถึงปฏิเสธการเลื่อนขั้นแล้วเลือกที่จะอยู่แผนกนี้ตามเดิม นิสัยเขาเดี๋ยวนี้นี้ดีขึ้นกว่าเก่าเยอะ พนักงานในบริษัทล้าหลังล้าหลังกับเขามากขึ้น หรือนี้เป็นเพราะว่าหัวหน้าอู๋ทำใจไม่ได้ที่จะต้องแยกจากพนักงานของตัวเองกันแน่ะ

ลูซิงจิวที่ได้ยินเรื่องของหัวหน้าอู๋ถึงกับอึ้งไปชั่วขณะ ทันใดนั้นเขาก็นึกถึงเรื่องของตันไม้อิโราณอย่างเปล่าๆ ซึ่งเมื่อปีที่แล้วด้วยบุญกรรมวาสนาอะไรไม่รู้ทำให้อู๋เซียวได้ไปแต่งงานกับเปล่าๆ ตอนแรกเขาเองก็เป็นห่วงไม่น้อย แต่หลังจากนั้นก็ไม่ได้ยินข่าวคราวอะไรอีกเลย ดูท่าสองคนนี่คงจะเข้ากันได้ดีเดือนแปดที่กำลังจะมาถึงนี้ ลูซิงจิวจะกลับไปเซินไห่พ่อกับแม่ตัวเอง คิดว่าระหว่างทางจะแวะไปเยี่ยมเหล่าอู๋เสี่ยวหน่อย อย่างน้อยก็ถือว่ายังได้เจอกัน

จูเหมียวเหมียวไม่รู้เรื่องนี้ ยังคงเล่าเรื่องของอู๋เซียวต่อไป เธอบอกว่าหัวหน้าอู๋รู้จักดูแลตัวเอง เดียวนี้ดูหนุ่มกว่าแต่ก่อนเยอะ ทุกคนต่างพากันคิดว่าเขากำลังมีความรัก แต่ไม่เคยมีใครเห็นแฟนของเขาเลย รู้เพียงว่าทุกวันหลังเลิกงานอู๋เซียวจะไปนั่งเล่นที่สวนสาธารณะอยู่นานหลายชั่วโมง ซ้ำยังมีพนักงานบางคนเคยเห็นอู๋เซียวพูดคนเดียวด้วย แต่ว่าเรื่องนี้กลับไม่ค่อยมีคนรู้

มากนัก เพราะอย่างไรด้วยนิสัยที่จริงจังและดูซีเรียสก็เหมือนจะกลายเป็นภาพฝั่งหัวของใครหลายคนไปแล้ว

"จะว่าไป...หรือหัวหน้าคุณนี้อาจจะโดนปีศาจเข้าสิง? คิดว่าเป็นไปได้มั้ยนะ" จูเหมี่ยวเหมี่ยวพูดในขณะที่ก้มหน้าปกกระเทียม

"อืม...ก็เป็นไปได้นะ" จะว่าไปแล้วเหล่าซู่เองก็เป็นปีศาจจำพวกต้นไม้ประเภทหนึ่ง

"ปีศาจที่ทำให้ลู่เซียวหลงเสน่ห์ได้ขนาดนี้คงจะสวยงามน่าดูเลย ก็คงเหมือนกับไปเยวี่ยหูล่ะนะ" จูเหมี่ยวเหมี่ยวพูด

ลู่ชิงจิวที่นึกถึงใบหน้าอันงดงามของไปเยวี่ยหูและร่างเดิมของเขาที่ถูกเด็กน้อยเมินเจยก๊อดที่จอมขี้มั่วไม่ได้

จูเหมี่ยวเหมี่ยวได้เห็นลู่ชิงจิวอารมณ์ดีขึ้นมาบ้างแล้วจึงค่อยรู้สึกโล่งใจ อย่างไรก็ตามเองก็เป็นคนคนหนึ่ง จิตใจย่อมคิดเล็กคิดน้อยเป็นธรรมดา พอเห็นแบบนี้ก็รู้ได้เลยว่าต้องมีเรื่องอะไรไม่สบายใจแน่นอน ไม่อย่างนั้นลู่ชิงจิวคงไม่แสดงสีหน้าแบบนั้นหรอก แต่ว่าในเมื่อตัวลู่ชิงจิวไม่สะดวกใจที่จะพูด เธอเองก็ไม่อยากคะยั้นคะยอเพราะคงเป็นเรื่องส่วนตัว

อันสวินเก็บผักสดๆ กลับมา ส่วนไปเยวี่ยหูก็เดินตามมาติดๆ ในมือของเขาหัวนกสวยตัวใหญ่มาหนึ่งตัว ลำตัวของมันมีขนสีแดงสวยสดไปทั้งตัว ปากสีคราม มีตาหนิเพียงแค่ที่เดียวคือคอของมันที่ถูกไปเยวี่ยหูหักจนเอียงเทไปข้างหนึ่ง

จูเหมี่ยวเหมี่ยวได้เห็นขนอันสวยงามของมันเอ่ยปากถาม "นี่มันคือนกอะไรเนี่ย คงจะไม่ใช่สัตว์คุ้มครองใช่มั้ย"

"ไม่ใช่หรอกน่า"

ลู่ชิงจิวรู้ว่าถ้าไปเยวี่ยหูออกไปล่าสัตว์เมื่อไหร่ นั่นแปลว่าอีกฝ่ายจะไม่ล่าสัตว์ของมนุษย์ แม้ว่าเขาจะยังนึกไม่ออกว่านี่คือนกอะไร แต่อย่างเดียวที่เขากล้าพูดก็คือรสชาติของมันต้องไม่ธรรมดาแน่ๆ

"มันคือนกหลังเยา อร่อยนะ" ไปเยวี่ยหูพูด

ลู่ชิงจิวเคยได้ยินที่มาของนกประเภทนี้ ที่แท้มันคือนกหลังเยาที่มาจาก

ตำนานปักษาในคัมภีร์ซานไห่จิงนี้เอง ทั้งตัวของมันจะมีสีแดงสด มีเพียงแค่ส่วนของปากเท่านั้นที่เป็นสีคราม ใครก็ตามที่ได้กินเนื้อของมันจะไม่ฝนร้าย อีกทั้งมันยังสามารถช่วยขับไล่สิ่งอัปมงคลได้ด้วย ลูซิงจิวส่งสายตาไปยังไป่เยวี่หู ทั้งสองคนมองหน้าอย่างเข้าใจความหมายของกันและกัน เห็นได้ชัดว่าไป่เยวี่หูทำแบบนี้เพราะเห็นสภาพที่ทุกข์ทรมานจากฝนร้ายของลูซิงจิว เขาเลยตั้งใจออกไปล่านกประเภทนี้มาโดยเฉพาะ

ลูซิงจิวใจเต้นเบาๆ ยิ้มแล้วพูดออกไปว่า "งั้นฝากนายไปจัดการเอาขนมันออกให้หน่อย เดี่ยวจะได้เอามาปรุงพร้อมกับเนื้อกระท่ายวันนี้"

ไป่เยวี่หูพยักหน้าตอบรับ

"ขนของมันเก็บไว้ให้ฉันเถอะ สวยขนาดนี้จะทิ้งก็น่าเสียดาย ว่าจะเอาไปทำงานฝีมือสักหน่อยนะ" จูเหมี่ยวเหมี่ยวรีบพูดขึ้นมา

ไป่เยวี่หูส่งเสียงอึม เขาทำตามที่จูเหมี่ยวเหมี่ยวขอมา

ในโลกหนึ่งมันคือการมีชีวิตอยู่แบบปลาใหญ่กินปลาเล็ก ซึ่งต่างกับโลกที่มนุษย์อาศัยอยู่ โลกของมนุษย์มีกฎฟ้าดินเป็นข้อบังคับใหญ่สุด ทว่ากฎฟ้าดินกลับไม่ได้มีไว้เพื่อคุ้มครองผู้ที่อ่อนแอกว่า แต่มันทำหน้าที่เพียงแค่ควบคุมการใช้พลัง ไป่เยวี่หูมีสายเลือดของมังกร เขาคือนักล่าแถวบน และถือเป็นชั้นบนสุดของห่วงโซ่อาหารก็ว่าได้

ลูซิงจิวต้มซุปเสร็จแล้ว เขาแลเนื้อกระท่ายออกเป็นชิ้นๆ ส่วนจูเหมี่ยวเหมี่ยวก็จัดการกับขนของนกตัวนั้น เธอคิดที่จะนำไปเป็นของขวัญให้กับเพื่อนร่วมงานของเธอด้วย

เมื่ออินสวินจัดแจงพวกเมนูผักเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก็ไปเตรียมพวกภาชนะถ้วยชามและนั่งเฝ้ารออาหารที่เหลือย่างเงียบๆ

พอลูซิงจิวประกอบเตาไฟฟ้าเสร็จ เขาก็ยกหม้อน้ำซุปสีแดงดูขนาดขึ้นมาวางบนเตาพร้อมเปิดไฟ จากนั้นจึงนำเนื้อกระท่ายและนกหลังเยาใส่ลงไปต้มเนื้อขาวๆ นุ่มๆ ที่ถูกใส่ลงไป น้ำซุปก็เดือดไปมา ดูแล้วชวนให้น้ำลายสอ กลิ่นหอมฟุ้งไปทั่วทั้งห้อง ทั้งจูเหมี่ยวเหมี่ยวและอินสวินเห็นเช่นนั้นก็ต่างพากันอดใจไม่อยู่

ลูซิงจิวเตรียมเครื่องปรุงเสร็จ เห็นว่าเนื้อที่ต้มไปนั้นใกล้จะสุกได้ที่แล้ว จึงบอกให้ทุกคนเตรียมตะเกียบไว้ให้พร้อม

เมื่อเป็นอย่างนั้นทุกคนก็ต่างไม่เกรงใจ คว่าตะเกียบไปคีบเนื้อส่วนที่อวบอ้วนที่สุดขึ้นมา ลูซิงจิวชิมเนื้อของนกหลังเยา พบว่ารสชาติไม่เลวเลยทีเดียว คล้ายๆ กับเนื้อไก่แต่กลับละมุนกว่ามาก การที่เขาได้ลิ้มรสอาหารที่ไข่ม้วนมากแต่ไม่เลี่ยน กระดูกไม่เยอะมาก ทั้งยังถูกนำมาต้มในน้ำซุปเดือดๆ เช่นนี้มันช่างนุ่มละมุนปากเสียจริง ทั้งหอมและเผ็ดอยู่ในที่เดียวกัน

"อร่อยมาก เนื้อนี้รสชาติสุดยอด รีบๆ มาชิมกันเร็ว" ลูซิงจิวเอ่ยปากชม ทุกคนได้ลิ้มรสและต่างพากันเอ่ยปากชมไม่ขาดสาย ลูซิงจิวหยิบชามออกมาใบหนึ่ง เตรียมแบ่งเนื้อบางส่วนไปให้ซูซี เสี่ยวเฮย และเสี่ยวฮวา แน่นอนว่าไม่ลืมที่จะเอาไปฝากสนมเทพสายฝนด้วย

เมื่อเนื้อทั้งหมดถูกจัดการจนหมดในพริบตา ลูซิงจิวก็เตรียมหม้อที่สองต่อทันที โดยไม่ลืมที่จะใส่ผักลงไปในหม้อด้วย มีทั้งเห็ดเข็มทอง ผักโขมม่าย* พักทอง รวมทั้งวุ้นเส้นด้วย จูเหมี่ยวเหมี่ยวกับอินสวินเฝ้ารออย่างใจจดใจจ่อ ส่วนไป่เยวี่หูที่แม้จะดูสุ่มหนึ่งๆ แต่แท้จริงแล้วเขาเองก็เตรียมซุ่มเข้าไปกินไม่ต่างกัน แม้แต่ตะเกียบในมือยังสั่นอยู่เรื่อยๆ

"เสร็จหรือยังเนี่ย" อินสวินอดใจรอไม่ไหว หันหน้าไปถามลูซิงจิว

"เอ่อ แป๊บนะ ขอดูก่อน" ลูซิงจิวคีบเนื้อขึ้นมาแล้วชิมไปคำหนึ่ง จากนั้นเขาจึงพยักหน้าแล้วตอบว่า "โอเค ได้ที่แล้ว กินได้เลย"

ทันทีที่ลิ้นเสียงของลูซิงจิว ทั้งสามคนที่เหลือต่างกระโจนเข้าไปคีบเนื้อในหม้อออกมารากับฉากสงคราม มีเพียงผู้ที่แข็งแกร่งเท่านั้นที่จะได้ครอบครองเนื้อมากที่สุด

ลูซิงจิวเห็นสภาพของทั้งสามคนที่ตะเกียบในมือบินว่อนหวัดเจวียนที่แรกไปเยวี่หูพยายามเก็บอาการอยากนั้นไว้ แต่ตอนหลังเก็บไม่อยู่ เขากินแม้กระทั่งกระดูกโดยไม่คาย จูเหมี่ยวเหมี่ยวเห็นว่าไป่เยวี่หูขี้โกง เธอเลยถึงกับส่งเสียงออกมาว่า "โอ้โฮ ไป่เยวี่หู นายกินแม้กระทั่งกระดูกเขี้ยวหรือเนี่ย"

* ผักโขมม่าย เป็นผักใบเขียวที่คนจีนนิยมนำมาใส่ในหม้อไฟ

เกินไป"

"ถ้าเธอทำได้แบบนี้ก็ทำสิ" ไปเย้ยหยันตอบอย่างไรเอ๋ย

จูเหมี่ยวเหมี่ยวไม่พูดอะไรต่อ แต่หลังจากที่เห็นไปเย้ยหยันขี้โกง เธอก็เหลือบไปเห็นความผิดปกติบางอย่างของอินสวิน เนื้อที่ออกจะร้อนขนาดนี้ อินสวินกลับคืบออกมาแล้วรีบยัดเข้าปากเลย เป่าให้เย็นสักหน่อยก็ไม่ทำเหมือนไม่กลัวลวกปากเลยแม้แต่หน่อย

"อินสวิน นายไม่กลัwmันลวกปากหรือไงอะ" จูเหมี่ยวเหมี่ยวถามอย่างตกใจ

"ไม่ ฉันไม่กลัwmันลวกน้า" อินสวิน

"..." จูเหมี่ยวเหมี่ยว เธอถอดใจแล้ว

คนหนึ่งไม่คายกระดูก อีกคนไม่กลัwmันลวกปาก เผ่าพันธุ์มนุษย์เพียงคนเดียวอย่างเธอคงต้องขอยอมแพ้ตั้งแต่เริ่มวิ่ง

ลูซิงจิวที่ค่อยๆ บรรจงกินผักอย่างไม่กลัwmันใครมาแย่งเห็นจูเหมี่ยวเหมี่ยว น้ำตาตกจึงเอื้อมมือไปลูบศีรษะเพื่อปลอบใจและบอกกับเธอให้เก็บท้องไว้ เดี่ยวปายนี้จะทำขนมหวานให้กิน จูเหมี่ยวเหมี่ยวถึงค่อยรู้สึกสบายใจขึ้นมา

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3CqMZsI>